

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Florus Biblicus Seu Narrationes, Ex Veteri Testamento
Selectæ**

Pexenfelder, Michael

[S.l.], 1711

LXVII. Amnonis incestus, & cædes, Absalonis exilium & revocatio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64523](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64523)

Isti cum omnium flagitiorum sordibus inquinentur, sperant, se sine poenitentis animi gemitu, sine lacrymis illotos, & illuvie obsitos, inter astra refulsuros. O caecitatem, & proterviam sempiternis ignibus vindicandam!

NARRATIO LXVII.
AMNONIS, FILIJ DAVIDIS INCESTUS, ET CAEDES. ABSALONIS EXILIUM, ET REVOCATIO.

2. Reg. 13. 14.

Annis Mundi 3000. 3002. 3005. 3006. 3007.

Ante Christum 1053. 1051. 1048. 1047.

1046.

Primum statim filiorum Davidis flagitium (incestus Amnonis cum Thamare sorore à DEO (uti diximus) permissum est, Davidis patris adulterio castigando. Nulla sunt vincula, aut pudor, aut fides, quæ non rumpat inhonestus amor; qui neque novit parere frenis, neque naturæ legibus coërceri. Amnon maximus natu filiorum Davidis, viginti juvenis annorum, oculos conjecit in Thamarem sororem, pro nefas! non ut amaret, sed deperiret. Illicium nefariæ cupidinis erat forma puellæ, longè omnium venustissimæ & Regia virgine dignæ. Ausus est frater tentare; quod ne cogitare quidem licebat. Sed vicit pudorem libido, timorem audacia, rationem amentia, & sanguinis communionem improbitas. Simulat morbum,

T 3

bum,

bum, quo non laborabat; dissimulat, quo urebatur, accersit sororem, sorbitiunculam sibi parari rogat: flagitium offert reluctanti. Vix eò patrato, mutantur in feritatem blanditiæ: eijcitur ex aedibus fraternis puella regia: amori succedit odium. Illa tantò miserior, quantò pudoris, amisso pudore, plenior, sortem suam lamentari, capiti cinerem inspergere, vestes pro acerbè lugentium more discindere, quiritatu & ploratu urbem implere. Denique quo se verteret, non habere. Fortè incidit in fratrem Absalonem, qui ex suo ingenio alienam odoratus libidinem, crimen in auctorem non alium, quàm Amnonem conjecit; nec illa negavit. Stetit in præsens rem habere tacitè, patique Absalonem, donec opportunior se ferret ultionis occasio; sororem interea domum recipit suam, nequicquam de fratris injuria conquerentem, longoque luctu tabescentem.

Res ad Regem parentem delata, ut magnos tristitiæ fluctus excitavit; ita pro eo, ut merebatur indignitas facinoris, severitatem judicij non invenit; sive ut parceret filio in regnum successuro; sive, quia parvis criminis conscientia, libertatem puniendi adimebat. Sed quod peccavit indulgentia patris, id DEUS, graviore scelere Absalonis vindicari permisit. Absalon vindictæ cupiditatem biennio protraxit; donec opportunitate captata, Amnonem extra civitatem Solymam, patrisque conspectum extraheret, in locum aliquem solum, tantoque insidijs aptiorem, quantò remotiorem à narium palatinarum sagacitate. Commodum inciderat tempus tondendarum ovium: qui dies genialibus apud

Hæb-

Hebræos convivij agitari suetus, facilè speciem humanitatis, larvæ crudelitatis prætexuit. Et erat Absaloni minùs tum effugium difficile, quòd cades ruri peragenda; nec deesset fida famulorum manus, in omnia promptorum obsequia; quippe in domini sui prædio, fundòque. Invitatur ad convivium, quod regiâ munificentia paraverat, primò locò Rex; non quia illum adesse vellet; neque enim funestis consilij satis erat opportunus hospes; sed quia volebat omnem sceleris à se jam animo destinati suspensionem depellere: maximè, cum sciret Regi non facilè persuasum iri, ut illud admitteret invitantis officium. Respondit itaque Rex, se nolle filij sui rationibus esse gravem, neque placere sibi, ut convivarum multitudo graviores illi sumptus afferret. Eò tamen parentem adduxit homo perinde vafer, ac cruentus, ut bona cum ipsius venia, cum cæteri fratres omnes, tum Amnon maximè conveniret ad epulum; Destinatum quippe erat, fraternis in oculis fratrem interficere, partim ut ignaviam in plectendis flagitijs exprobraret publicè parenti; jam tum enim sub vapido pectore mala consilia coquebat; partim, tantò ut esset vindicta dulcior, quantò plures audaciæ ac temeritatis haberet testes.

Itaque inter epulas, id negotij dat hospitibus Absalon, omnes ut Amnonem; tanquam convivij Regem, largioribus poscant poculis; suis autem præcepit, ut eum, cum jam vinò gravis esset, signò à se constitutò, interficerent. Quid multa? Circumfertur merum liberaliùs, Amnon bibendo longius provehitur; nec quid agat, caveatque, satis in-

consilio habet. Famuli, quod iussi fuerant, stupratorem sororium, temulentum, nihil de imminente morte, nihil de admissio flagitio cogitantem & nondum, ut apparet, cum sorore, cum fratre, cum DEO reconciliatum, ad æterna supplicia, illata nece præcipitant. Interea, metu omnia, clamoribus, tumultuque repleti cumque sicarij idem de cæteris Regis filijs, quod de Amnone, facturi putarentur; raptim illi mulas conscendere, & se quamprimum in fugam dare. Præceperunt eorum cursum alij, qui non expectato tragœdiæ exitu, cum putarent regiam omnem sobolem cum Amnone trucidatam, tristissimo nuntio Regis aures, animumque impleverunt. David peremptum pariter, peremptoremque lugere, tanto sensu acerbior, quanto crudelius erat vulnus, quod fratris inflixerat magis animo, quam corpori. Et quamvis aliquid de luctu detraxerint posteriores nuntij, solius cædem Amnonis referentes; David tamen memor gladij Domui suæ, Nathanis ex tunc tunc impendentis, dolentissimè universa cum Aula deplorabat tam diram regiae familiae, adhuc florentissimæ calamitatem; non ignarus, injuriam Thamaris à se malè dissimulatam, & prunas cineribus mollioris indulgentiæ coopertas, hoc incendium suscitasse. Lugebant filij Regis, sororis decus, & ejus causâ, fratrum alterum trucidatum, alterum, sicarium exulantem; Absalon quippe metu commeriti supplicij ad avum maternum *Tbolomæum Gesûris* Regem simulacrorum adoratorem, fugam se recepit; apud quem triennium non sine mercede consumpsit; cum in parente signa videret non ob-

secura, offensi, & durum aliquid meditantis animi. Nec difficile fuerat Davidi fugientem in pœnas retrahere, si, quo debuisset conatu, insequi placuisset. Sed quia vindictam, quam facinoris excitabat atrocitas, reprimebat similitudo delicti; nam & Ammoni libidinis exemplum, & homicidij dederat Absaloni, dolor & indignatio ultra minas non processit; malè quippe vindicem sceleris agit alieni, par si culpa redarguit ipsum Judicem.

Cæterum Ioabus advertens, Davidem de Ammonis cæde nihil conqueri, nihil acerbius de Absalonis parricidio loqui, ipso die Regis exulceratum animum mitigante; consilium iniit ejus omnino expugnandi, & filio reconciliandi. Ejus rei gratiâ mulierem subornat *Thecmitidem* (urbe *Thecuæ* oriundam) sapientiæ famâ celebrem; hæc lugubri cultu ad Regem ingreditur, narrat, se pridem marito viduatam, nunc etiam filijs geminis orbandam; inter quos exortâ rixâ, cùm alter alterius manu sit interfectus, autorem cædis vocari in iudicium, haud dubiè luiturum capite, nisi Regis clementia intercedat; restare ultimam familiæ suæ scintillam, quæ si carnificis ferro extinguatur, totam stirpem in moestos cineres defessuram. Rex callida permotus oratione (mulier enim advocata, suorum sub filiorum persona, causam Ammonis & Absalonis agebat) vivere iussit fratricidam, eadèmq; sententiâ (quod Ioabus intenderat) Absalonem ignarus absolvit. Hic Thecuana parabolam mox evolvere, & apertam pro Absalone deprecationem adhibere; David suò constrictus iudiciò, Ioabo dat in mandatis, filium ut ab exilio revocet Hierosolymam,

T 5

ca

ea tamen lege, suum ut conspectum ne subeat. Reducitur profugus, & intra domesticos parietes bienniō, non sine acri doloris morsu continetur; credibile est, ignominiaē impatientem, in suburbani prædio habitasse; inde, cum per submissos scapulis ad Ioabum nuntios, rogaret, paternam ut in gratiam restitueretur penitus; isque moras faceret; agrum eius vicinum à suis incendio vastari iussit, iniuriā pertracturus in colloquium, quem precibus inducere non poterat. Nec fefellit opinio. Ioabus re cognita, venit exostulator de accepto damno; ille necessitatem excusat ejus, vel per vim conveniendi; pollicetur pensationem detrimenti, obtestatur & obsecrat, ut se dedecore & acerbitate fortunæ liberet, paternis oculis reddat. Ioabus, regis juvenis vicem miseratus, promittit, quod rogabatur; redit ad Regem, deprecatur pro filio, impetrat condonationem pœnæ; recipitur priorem in locum Absalon; redux, ad genua parentis, multis cum lacrimis affunditur; cæteraque pœnitentis prodigia; ut genitoris, ad oscula quoque flexi, & procerum animos mirificè caperet, optimisque spebus impleret.

Vanas fuisse, brevi post ostendit ingenium verisipelle, tantò projectius ad audendum, quantò certius facilitatis paternæ, & ad omnes, gratiæ; quam ei rara formæ præstantia conciliabat; flava compressis & densa cæsarie intuentium lumina rapiente; sed suis ipse demum captus crinibus, luctuosò dicit fatò, non tam se capillos oculorum illices, quam laqueos, ambitionis vindices, circumtulisse.

NAR.